

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

מובטח - יגעת ומצאת! הרב אברהם אליהו ניימרק

בישיבה שבביתנו, העתיקו מאמרי חסידות מהספרים בכתב ידם למחברות, כדי שיוכלו ללומדם אחר כך בביתם.

אחרי העלייה לארץ, התחלתי את לימודי ב"ישיבה קטנה" בלוד, ובהמשך אותה שנה, עברתי ללמוד בישיבה החדשה שהוקמה בנחלת הר חב"ד. בסוף אותה שנה, הודיע הרב אפרים וולף שהרבי מבקש שכל החסידים שעלו לאחרונה מברית המועצות יגיעו לשהות בחצרו במהלך חודש תשרי, ושהוא ישתתף בהוצאות הטיסה.

בליל כ"ז באלול, זכיתי לראות לראשונה את הרבי כשיצא לתפילת ערבית, ובירכתי ברכת "שהחיינו" כנהוג. הרגשנו איך הרבי מסתכל על קבוצת האורחים העולים שהגיעו מה"נחלה" וסוקר כל אחד ואחד מאיתנו במבטו.

כבר למחרת נכנסתי ללמוד בישיבת "אהלי תורה" המקומית, בכיתתו של הרב אברהם גרליצקי, והשתלכתי שם במהירות. למחרת יום כיפור נכנסה משפחתנו ליחידות, ועיקר דיבורו של הרבי במהלכה היה איתי. הרבי התעניין היכן אני לומד ומה שם המורה שלי, ואחרי ששאל לשם המסכת ולפרק שלומדים החל לשאול אותי שאלות שונות. היה נראה שתשובתי הראשונה מצאה חן בעיניו, והוא המשיך ושאל אותי שאלה נוספת מתוספות בהמשך הפרק, וגם עליה עניתי לשביעות רצונו. אחר כך שאל אותי שאלה מדף ו', שאליו עדיין לא הגענו. כשאמרתי לרבי "עוד לא למדתי", הוא חיך חיוך רחב והחל להרעיף עלי ועל הוריי ברכות עצומות; עבורי - שאגדל לתורה, לחופה ולמעשים טובים, ולהוריי - להסתדרות טובה בחיים החדשים, ומתוך הרחבה.

רציתי מאוד להישאר בניו יורק ולהמשיך ללמוד ב"אהלי תורה", בסמיכות לרבי, אך אימי חששה מאוד מאחר שלא הייתה לנו שם משפחה, והייתי רק בן חמש עשרה. בסיום היחידות היא שאלה את הרבי בנוגע לכך. הרבי התרומם ממקומו ואמר בטון החלטי, "בוודאי, זהו דבר ראוי!" אימי התבטאה אחר כך שחשה כי אבן נגולה מעל ליבה. כך יצא שנשארתי למשך כל שנות לימודי - כשבע שנים - בישיבות בסמיכות לרבי, תחילה ב"אהלי תורה", ובהמשך ב"חובבי תורה" ובישיבה המרכזית ב-770, ורק בסיומן שבתי ארצה והתחתנתי.

באותה יחידות שאל הרבי את אבי בנוגע לקשיים והבעיות שחוו המתישבים הראשונים בנחלת הר חב"ד בשנותיה הראשונות. "לא חסר לנו דבר!" אמר, "ברוך ה', יש בית כנסת

בתחילת שנת תשל"ב (1971), כשנה לאחר בר המצווה שלי, עלתה משפחתי לארץ מטשקנט, בירת אוזבקיסטן, והשתקעה ב"נחלת הר חב"ד", או בקיצור "נחלה" - השכונה החדשה בקריית מלאכי, שהוקמה כשנתיים קודם לכן עבור חסידי חב"ד עולי רוסיה.

בתקופת מלחמת עולם השנייה, ברח אבי מעיר הולדתו, רוסטוב - תחילה לגרוזיה, ובהמשך לטשקנט, לשם הגיעו משפחות רבות מחסידי חב"ד. בביתנו התנהלה ישיבה מחתרית, בראשה עמד סבי, ר' זלמן פבזנר (בּוֹבֶר). הוא מסר שיעורים בכל שעות היום - בבוקר לצעירים, ואחר הצהריים לבחורים המבוגרים יותר.

למרות תנאי החיים בברית המועצות והקשיים הגשמיים והרוחניים, הצליחו חסידי חב"ד בטשקנט לנהל אורח חיים חסידי, ולהעניק לדור הצעיר חינוך יהודי שורשי. פעם נסע אבי למוסקבה כשליווה את סבי לשגרירות ישראל, כדי לקבל ויזה לקראת עלייתו לארץ. כשיצא משם, הסתיר תחת מעילו שלושה עשר ספרי חסידות שהרבי שלח באמצעות אנשי השגרירות. לקראת בר המצווה שלי שיננתי בעל פה מאמר חסידות מתוך אחד מאותם ספרים. הבחורים והאברכים שהיו מגיעים ללמוד

«

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1700 עדויות מכלי ראשון, אף שהשדה שלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the REBBE

אדר עברתי בהצלחה את המבחן הראשון אצל ראש הישיבה הרב פיקרסקי.

בראש חודש ניסן יצאנו לחופשת בין הזמנים, שבמהלכה נסעתי לפלורידה לערוך סדר ליוצאי ברית המועצות. אך מאחר שהייתי חייב להשלים את המבחן הראשון, ניצלתי כל רגע פנוי ללימוד הלכות בשר וחלב, כולל בנסיעות ברכבת ובמטוס, וכך הצלחתי להדביק את הפער.

עם תחילת זמן הקיץ, התחלנו ללמוד הלכות מליחה. הפעם כבר היה יותר קל, ובפרט שלמדנו עשרות בחורים יחד את אותן הלכות. למרות שכבר סיימתי את חומר הלימוד, הייתי בין האחרונים להיבחן, ולכן התחלתי בינתיים ללמוד לקראת המבחן הרביעי והאחרון, על הלכות טריפות. כך יצא שבין המבחן השלישי לרביעי חלפו רק כשלושה שבועות. הרב פיקרסקי התפלא לראות אותי שוב בין הנבחנים. "הלא רק עכשיו נבחנת?", שאל. הוא בוודאי תהה כיצד הצלחתי תוך זמן קצר כל כך ללמוד את הלכות טריפות שאינן קצרות כלל, ואולי חשד שלא למדתי כראוי. הוא שאל אותי סדרה ארוכה של שאלות, ולאחר שנוכח לראות שאני בקי בחומר, אמר, "נו, כשלומדים - יודעים!"

חשבתי לעצמי, הלא זה בדיוק מה שהרבי ענה לי כחצי שנה קודם לכן: "מובטח - יגעת ומצאת!"

הרב אברהם אליהו ניימרק היה ממייסדי מרכז חב"ד לדוברי רוסית במיאמי, פלורידה, ובהמשך, ממייסדי בית חב"ד בשכונת "שערי עלייה" בלוד, במסגרתו פעל רבות בקרב העולים יוצאי מדינות חבר העמים, לצד עבודתו בהוראה בתלמוד התורה המקומי. הוא רואיין בחודש סיון תשע"ה (2015).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב של' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשכ"ב (1961) — בליל יום אידם (ניטל), בו נהוג להימנע מלימוד תורה עד חצות הלילה, האזין הרבי בחדרו להקלטה מהתוועדות י"ט בכסלו שהתקיימה בכפר חב"ד. בהתוועדות, בה נחוג חג הגאולה של אדמו"ר הזקן ממאסרו ברוסיה הצארית בשנת תקנ"ט (1798), השתתפו פקידי ממשל ישראלים ורבנים. י"ז בטבת

< תשל" (1969) — במענה למכתבו של חבר הכנסת לשעבר ומראשי מפלגת העבודה, מר יונה כסה, בו סיפר על האווירה העכורה שליוותה את הבחירות לכנסת שהתקיימו לאחרונה בישראל, כתב הרבי: "ויהי רצון אשר גם בזה יתקיים הפתגם 'גם זו לטובה'... אשר ההתלהבות והמרץ שהשתמשו בהם המפלגות למלחמה זו בזו ובכל האחרות, ינוצלו מכאן ולהבא אך ורק לטובתם של כלל ישראל ושל פרט ישראל, טובה האמיתית, ובסגנון חכמינו ז"ל: 'טוב לשמים וטוב לבריות' גם יחד". בהמשך מעודד הרבי את מר כסה להמשיך לנצל את כשרונותיו ויכולותיו לטובה בזירה הציבורית, גם מחוץ לכותלי הכנסת. י"ג בטבת

עם שלוש תפילות ביום, יש מקווה, ושיעורי תורה בוקר וערב". אני זוכר שהרבי חיך חיוך רחב. למרות שחיו בצמצום, ידעו להעריך את כל הדברים שבטשקנט לא היו מובנים מאליהם כלל וכלל.

בשנת תשל"ו (1976), הגיעה אימי שוב לביקור, ובמהלכו נכנסה לרבי יחידות. בפתק שהכינה מבעוד מועד ביקשה ברכה עבור כלותיה לקראת לידתן, אך הרבי פתח ואמר, "שבעלך יהיה בריא..." ורק אחר כך המשיך ובירך גם את הכלות בלידה קלה ושיילדו "זרעא חיה וקיימא". אימי התפלאה מאוד, שהרי כשנסעה אבי הרגיש טוב. באופן כללי, הוא היה אדם בריא שמעולם לא ביקר אצל רופא.

באותם ימים, כמעט ולא קיימו שיחות טלפון בינלאומיות, עקב העלות המאוד יקרה. ייתכן גם שאבי לא רצה להדאיג אותה - בפועל, רק כאשר חזרה ארצה כעבור כמה שבועות התברר לאימי מה שקרה: באותו יום, יצא אבי לעבודה כרגיל, וכשחזר החל להרגיש מאוד לא טוב. הוא ניגש למרפאה המקומית, ואחרי שהרופא בדק אותו הוא אמר לו, "אני לא רואה משהו חריג, אבל אם אתה רוצה - פנה לחדר המיון בקפלן". כדי להגיע מהנחלה למרכז הרפואי קפלן, ברחובות, היה צריך ללכת ברגל חצי שעה עד לתחנת האוטובוס במחלף קסטינה בכניסה לקריית מלאכי; משם חצי שעה נסיעה באוטובוס, ומהתחנה עוד הליכה של כעשרים דקות עד למרכז הרפואי. כך הוא עשה. לאחר שהגיע לשם ונבדק במיון, שאלו אותו הרופאים בתימהון, "איך הגעת לפה?!". מסתבר שהוא עבר התקף לב רציני ביותר. כאמור, כל זה נודע לאימי רק אחרי שחזרה לארץ, ורק אז הבינה למפרע מדוע אמר לה הרבי בתחילת היחידות, "שבעלך יהיה בריא".

באותה תקופה, דיבר הרבי רבות על כך שכל בחור צריך להיבחן ולקבל הסמכה לרבנות לפני שהוא מסיים את חוק לימודיו בישיבה. כל חבריי בישיבה ב-770 התחילו ללמוד שולחן ערוך יורה דעה, והתכוונו לקראת המבחן הראשון בהלכות בשר וחלב. אך אני לא השתלכתי בהצלחה בסדר לימוד זה, שהיה בסגנון שונה מלימוד הגמרא שאליו הורגלתי עד אז. כאשר יתר חבריי כבר סיימו להיבחן על הלכות בשר וחלב והתחילו להתכונן למבחן השני בהלכות תערובות, החלטתי בעצה אחת עם הרב שלי לכתוב לרבי ולשאל לגבי המשך דרכי.

בחורף תשל"ט (1979), כתבתי לרבי שהתחלתי ללמוד יורה דעה עם יתר חבריי, אך לא ראיתי ברכה בלימוד זה, ולכן אני מתלבט בין שלוש אפשרויות: א) להמשיך ללמוד גמרא בישיבה, כפי שעשיתי עד אז; ב) לנסוע לשליחות לפלורידה - לשם הייתי נוסע מידי שנה בפסח כדי לערוך סדר למהגרים יהודים מברית המועצות. השליח שם, הרב אברהם קארף, מאוד רצה שאפתח מסגרת קבועה של פעילות לדוברי רוסית; ג) לחזור לארץ למטרת נישואין, מאחר שכבר הייתי בגיל שבו מתחילים להתעניין בשידוך.

הרבי סימן בעיפרון את מה שכתבתי ש"התחלתי אחר חודש תשרי ללמוד יורה דעה, אבל איני רואה בזה הצלחה כדבעי", והוסיף בכתב ידו: "אבל הובטח - יגעת ומצאת", וכשיקבל 'יורה יורה' יחליט על דבר כל הנ"ל".

אחרי תשובה כל כך ברורה, הצטרפתי לחבריי והתחלתי ללמוד הלכות תערובות. היה זה בתחילת חודש שבט, ובמשך כחודשיים למדתי בין שמונה לעשר שעות ביום. בסוף חודש

בסיוע חברי

THE JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד